INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

Bulletin nr 5 1954

Till sektionerna och pressen

Efter Europeiska arméns fall

Det franska parlamentet har avvisat projektet för en europeisk försvarsgemenskap (och den Europaarmé en sådan skulle medföra), men detta innebär tyvärr inte att Europa hädanefter får leva vapenlöst. Den övernationella organism som skulle kommendera den militära apparaten till Europas förslavande har inte kommit till, men nu blir de nationella generalstaberna och de organ som bildas i samband med A-pakten ledare för de operationer som skall likrikta proletariatet i de olika länderna för att förbereda det kommande kriget.

Med försvarsgemenskapens sammanbrott försvinner också de stilla förhoppningarna hos en massa kandidater till civila och militära poster i denna superarmé, vars överbefäl skulle ha sammankopplats med de nationella arméernas och vara dem överordnad.

Målet för projektets försvarare var framförallt att förstärka västerns "försvar" inom ramen för de amerikanska planerna (åt vilka Mendès-France tycks föredra de engelska planerna), och att därtill också utnyttja Tysklands mänskliga, ekonomiska och militära potential utan att såra den nationella känsligheten hos de övriga eventuellt intresserade länderna.

Vad kommunisterna än må säga, så löser avvisandet av detta fördrag som de framställer som sin seger - ehuru högern också delvis röstat emot det - inte alls fredsproblemet. Ty även om Europaarmén numera är borta, så finns de övriga arméerna kvar, den Röda armén medräknad, som är både hotfull och mäktig. Även om avvisandet av Europafördraget verkat störande för en del viktiga industriella och finansiella intressen, så behöver man å andra sidan inte göra sig några illusioner och tro att dessa intressen verkligen är i fara, ty likgiltigt hur den europeiska militärstyrkan förvaltas eller under vilka politiska regimer den arbetar, så kommer arméleverantörerna alltid att vidta de nödvändiga åtgärderna för att slutligen framstå som krigets och segerns herrar (profitörer), även under det kalla kriget.

Under den stora debatten om Europeiska försvarsgemenskapen både i pressen och i parlamentet, var det ofta tal om den fara som representeras av den tyska militarismens pånyttfödelse - i vilken varje parti säkert endast skulle upptäcka goda sidor om de kunde profitera på den. Kommunisterna begagnade tillfället att visa sin verkligt virtousa konstskicklighet i politik. De bekämpar mer än någon annan de nationalistiska tendenserna i Västtyskland medan de uppställer en sannskyldig armé i Östtyskland.

Om man skulle tro partierna, det socialistiska medräknat, så skulle ur denna debatt framgå att armén i och för sig inte är något ont utan att det kommer an på vad den användes till. Om det fanns goda regeringar, säger man oss, så skulle det också finnas goda arméer, frihetsarméer, som vore i stånd att hålla stången åt de tyranner som hotar folkens rättigheter. I själva verket kommer dock folkfriheten att vara ett bedrägeri så länge som arméerna ska skydda den, ty överallt är armén förutom ett hot mot freden också den sköld som skyddar regeringen mot eventuella angrepp från ett folk som frântagits sina rättigheter. Regeringen är alltid illegitim därför att den frântar folket dess suveränitet; regeringen å sin sida är endast ett organ som förvaltar staten, och dess intressen är identiska med den privilegierade klassen som den försvarar. Dessa privilegier kan endast försvaras genom att staten insätter de väpnade styrkor som står till dess förfogande. Alla revolutioner har visat att frihetens militära försvar lett till frihetens förkvävande. När människorna 1954 är väl medvetna om samhörigheten mellan alla så kallade nationella intressen och mer än någonsin tidigare söker internationella lösningar för sina problem, så skulle dock andra saker än just militarismen internationaliseras!

Det gäller inte att välja mellan två tvångströjor, mellan två militaristiska formler; den nationella eller den internationella. Så länge som folket inte socialt befriats är dess politiska frihet bara en synvilla och dess moraliska frihet en lögn. Först när folket kommer att ha modet att med revolutionära medel bygga upp en federalistisk ekonomi där dess värdighet respekteras, kan det eller måste det också gripa till vapen om så är nödvändigt, men i detta fall gäller det också verkligen den egna saken. Men även ett sådant försvar av revolutionära landvinningar måste ske utan att stridskrafterna militariseras, och de arbetare som använder dem måste själva ha sina vapen i sina händer.

Om vi under debatten kring Europeiska försvarsgemenskapen uttalade oss för densamma, så skulle vi stödja den militarism den representerar. Om vi uttalade oss speciellt emot så skulle det betyda att det kunde finnas mera acceptabla militära lösningar. Men som oförbätterliga antimilitarister förkastar vi alla arméer. Vi vill ingen armé, vare sig den kommer i kaki, grå, grön, blå, röd eller svart! Även en svart, så kallad anarkistisk armé skulle ändå vara en armé, en armé för mycket, och den skulle inte ha något att göra med det självförsvar som kan bli nödvändigt under en revolutionär epok.

Folkviljans usurpatörer söker en formel för att skaffa Europa soldater. Européer eller nationella, det betyder ingenting - Europa, detta Europa i upplösning, har sina soldater. Vad det behöver är män som i sitt inre kan utrota soldaten och dra alla konsekvenser.

Henri Bouyé

F O R A

Medlem i ACAT (Kontinental-Amerikanska Arbetar-Associationen) Sekretariat Venezuela 3955, Buenos Aires, Stängt av polisen

Arbetarnas befrielse och den dirigerade fackföreningsrörelsen

Den ödesdigra tendensen hos en stor del av arbetarklassen att sätta sitt förtroende till föregivna frälsare som serverar den befrielsen från utsugningen på en silverbricka, har gjort, att andra som tvivlar på möjligheten att presentera sådana undergörare, i stället erkänner som befriare militära chefer som förr eller senare måste fjättra den fastare än någonsin vid utsugningens ok.

I denna stund är det få arbetare som märker, känner eller anar, att dagens situation tynger ned den som en gravsten.

Vad är att göra? Hur ska vi befria oss - frågar sig de bedragna, hur befria oss ur den kapitalistiska utsugningen som får så starkt stöd hos regeringen, den regering som tog makten för att försvara arbetarna medan dessa i själva verket i dag får lida mer än någonsin, inte bara under utsugningen utan också under förbudet att göra uppror?

Till vilka slutsatser kommer arbetarna i dag efter alla löften från regeringens sida, om sociala rättvigheter och ekonomiskt välstånd utan att arbetarna behövde använda sina egna kampmedel? I dag har arbetarna förlorat all frihet att själva leda kampen för sina ekonomiska krav.

Varför förklarar regeringen av i dag att landets näringsliv skulle råka i kris ifall de usla lönerna förbättrades - detta även utan att lätta på de höga levnadskostnaderna så att eventuella löneförhöjningar omedelbart skulle förvandlas till en försämring.

Varför har regeringen alltsedan den kom till makten hållit fast vid påståendet att den är en revolutionär regering, som snarast ämnar göra slut på arbetarnas utsugning?

Visste inte regeringen att den för att skydda den nationella ekonomin måste försvara privatkapitalismen och följaktligen skada arbetarnas intressen genom att hålla dem nere under svältgränsen, "nere under ytan", för att använda ett uttryck som självaste "räddaren" präglat, i eländet, där enligt hans uppgift ännu 60 % befinner sig? Hur kan det förklaras att efter så många år av "social rättvisa" och "säkra landvinningar" ännu 60 % av arbetarna lever "under ytan"? Disponerar regeringen medel för att höja levnadsnivån för dessa massor av arbetare, som lever i eländet?

Vilka planeringsåtgärder har regeringen tagit - med en sådan negativ effekt?

Förstår inte den nuvarande regeringens rådgivare, att termerna "revolutionär" och "konservativ" är oförenliga, vilket innebär: att de inte kan lyckliggöra arbetarna utan att försvaga kapitalismen, och följaktligen utan att framkalla ett sönderbrytande av landets ekonomi?

Vet inte regeringen att arbetarnas exploatering varken kan för-

svinna under privatkapitalismens regin, eller under en regin med blandade företag och statskapitalism? Hur har man kunnat ignorera dessa grundläggande fakta under alla dessa 10 år, trots att man disponerade så stora planeringssnillen? Men ifall man inte varit okunnig om dessa fakta - varför har man då under så många år bedragit arbetarna genom att lova dem en lycklig värld och överflöd, vilket i dag framstår som stor fars, en grotesk lögn?

Arbetarorganisationerna i FORA, den enda rörelse som går in för den sanna revolutionens frihetsprinciper i vårt land, har alltsedan den regeringskontrollerade "vertikala" fackföreningsrörelsens uppkomst förklarat att deras "revolutionära" fraser är rena demagogin med parlamentariska valsyften, som tenderar till att skapa en ny och välorganiserad oligarki vars makt numera blivit en stor fara för folket.

FORA har förklarat att inflationen, som är dyrtidens tvillingsyster, uteslutande framkallats av regeringen och inte alls genom en hög lönenivå - lönenivån är otillräcklig. Faktum är dock att den enorma byråkratiska och polisära apparat som regeringen skapat, utövar ett fruktansvärt tryck på näringslivets svaga grundvalar. Astronomiska siffror kännetecknar regeringens utgifter för polisapparaten, som helt och hållet liknar staterna bakom "järnridån". Näringslivet ruineras och tidsfaktorn börjar spela sin roll. Förtryckets mekanism har inte blivit helt färdig innan näringslivet inträtt i dödskampen. Därför knackar man vid alla dörrar för att få valuta och plundrar alla fickor för att skaffa pengar.

Arbetarna har nu ett enastående tillfälle att göra sig av med ett tyranni som livnäs sig på deras elände, genom att motsätta sig regeringens anordningar och genom att massvis utträda ur CGT-syndikaten, som endast är försörjningsinrättningar åt en jättearmé av byråkrater och sybariter, vilka utan hänsyn till arbetarna gör vad som faller den in.

Vet arbetarna vilkens roll de spelar med de strejker som CGT desauktoriserar och som kvävs av polisens batonger och revolvrar?

Företagarnas motstånd mot löneförbättringar och regeringens tystnad, som står i motsättning till dess ivriga strävan att eljest blanda sig i allting - väcker inte ett sådant förhållande alls några tvivel hos arbetarna? Regeringen har slängt "justitialismens" mask och presenterar sig numera precis sådan den är: kapitalismens försvarare och frihetens fiende.

De män och kvinnor som längtar efter befrielse får inte låta den gynnsamma situationen gå förbi; de måste bryta sönder sina fjättrar. Ibland måste minuter räknas som om de vore år. Om folket i sådant fall beslutar lösgöra sig ur regeringens klor, även om det får lämna några köttbitar i den omättliga bödelns våld, så kan detta offer kanske betyda att folket besparas många år av lidanden och elände och reaktion.

Folket får inte ge upp sina ansträngningar på att återvinna tanke-, press-, mötes- och föreningsfriheten. Ej heller sluta att kräva att de stängda organisationslokalerna ska öppnas, att alla reaktionära dekret ska upphävas.

FORA, gårdagens mest kampdugliga rörelse, som också är det i dag

och kommer att vara det i morgon, inbjuder på alla frihetsälskande människors vägnar till kamp för de oförytterliga mänskliga rättigheterna.

Federalrådet

S I A - kalender för 1955

SIAs kalender för 1955 är nu tillgänglig för alla.

Denna kalender utkommer på franska och spanska och kostar 100 franska francs. Adress: Comité National de SIA, 21, rue Palaprat, TOULOUSE (HG) Frankrike, eller CNT-Fs adress: 39, rue de la Tour d'Auvergne, PARIS IXe, Frankrike.

+

U S I - Appell till solidariteten

USI riktar en broderlig hälsning till alla revolutionära syndikalistiska sektioner, som är anslutna till IAA. USI, som 1922 förstördes av Mussolinis fascistiska horder, har reorganiserats och arbetar sedan flera år tillbaka. Den har samlat en grupp arbetare som sedan dess inte varit overksamma ett enda ögonblick.

Under sina första år mötte USI stora svårigheter att rekrytera arbetare.

Appellen slutar med en uppmaning att hjälpa USI med pengar. Det rör sig om samma eller nästan samma text som jag för någon tid sedan översatte för SACs räkning. (övers. anm.)

+

SPANIEN

(ledare i den underjordiska Solidaridad Obrera nr 36)

Frihet, alltid frihet

Friheten är målet för alla varelser. Det ligger i naturen. Att kunna göra vad man tycker om, att ge utlopp åt alla sina impulser, detta är den högsta lyckan.

Människan är en naturens son som alla andra varelser. Ingen har rätt att förtrycka sina jämlikar. Om vi allesammans bildar samhället så sker detta inte för att inskränka friheten utan för att garantera den ännu bättre, för att bygga upp ett positivt välstånd. Det ligger i allmänhetens intresse att ingen avstår från sin frihet, under inga förevändningar, Frihetens försvar mot auktoritet och tyranni är absolut nödvändigt.

Utan frihet finns inga rättigheter, ingen rättvisa, ingen likställdhet, inget välstånd. Frihet, alltid frihet: inom arbetet, i organisationen, inom samhället, överallt.

Folkets fiender propagerar överallt att utan auktoritet måste det uppstå oordning, brutalitet. Ingenting är mera oriktigt. Då skulle man först bevisa för oss att det under auktoriteten inte kan finnas oordning och sociala störningar - endast på så sätt skulle man kunna visa oss auktoritetens effektivitet i motsats till friheten.

Men tvärtom: det är bevisat att mänskligheten inte kan fortsätta som hittills, att hela världen med undantag av utsugarna, önskar en förbättring.

Det behövs ingen stor intelligens att tillägna sig förståelse för att ordningen inte kan upprätthållas med våld; ordningen kan inte bestå i oavbrutna förföljelser, i förtryck, i ständigt krig mellan staterna och inte heller i djupt elände och bottenlös smärta hos de ena och överflöd och allt världens goda åt andra; i de många upprorsrörelserna och krigen som vi ser överallt i gamla och nya samhällen, som i det väsentliga är auktoritära. Allt detta är ingen ordning, vi upprepar det, utan frånvaro av ordning och likställdhet. Och om auktoritetens princip regerat under så många århundraden utan att kunna uppnå social harmoni - hur skulle då kaos kunna utbryta utan denna princip, eftersom kaos just är det som är kännetecknande för auktoritetens herravälde?

Avskaffar vi auktoriteten kommer den triumferande friheten att stå kvar!

+

Spanska CNT i exilen - Femte interkontinentala grupp-plenot

I CNT-Es senaste plenum deltog cirka 50 delegater som direkt representerade grupperna i Frankrike. Distrikten i övriga Europa, Afrika och Amerika representerades indirekt av Interkontinentala Sekretariatet eller genom kamrater som utsetts av dem. Kamrat Raymond Fauchois, sekreterare i IAA, representerade denna och CNT-F. Också en delegation för bulgariska CNT deltog. USI och några andra IAA-sektioner hade sänt sina solidariska hälsningar.

Kamrat Germinal Esgleas, Interkontinentala Sekretariatets sekreterare, öppnade sammanträdet och presenterade delegaterna för de broderorganisationer som deltog.

På församlingens vägnar uttalade han också en gripande hälsning till våra organisationer inne i Spanien och särskilt till kamraterna i Spaniens fängelser. Han betonade konferensens betydelse för den exilerade CNT och framhöll att denna alla vidrigheter till trots fortsatt sin kamp. 18 års oavbruten aktion och vår fasta vilja är det bästa beviset på vår idealism. CNT är en levande realitet, ingen kan betvivla det. Dess strider och hela dess verk bevisar att den har djupa rötter i Spanien, även dess betydelse i världen är bevisat.

CNTs vitalitet och dess dynamism beror på offerandan hos våra militanter; denna ger liv åt vår rörelse. Detta får vi tänka på under alla våra handlingar, i verkstaden, på fältet, i gruvan och vid kampfronten. Överallt måste vi tänka på vår organisations prestige. Jämförd med mänskligheten stora massa är vi en minoritet i världen, men vi är en stark faktor i rörelsen för social nydaning. I vår organisation kommer medlemmarnas vilja till uttryck nedifrån och uppåt. Denna vilja manifesterar sig på möten och församlingar. Delegaterna befinner sig här med sina respektive mandat. Des-

sa ska förvandlas till beslut och kommer sedan att uttolkas och förverkligas på alla platser, och de som kommer att ersätta oss i våra funktioner, kommer att handla i enlighet med militanternas beslut.

En rad konferenser har markerat vägen för vår organisation. I själva verket är det kamraterna på mötena som utstakat denna väg. Vi önskar att denna plenarkonferens, som härmed öppnas, har stor framgång med sitt arbete - en framgång som CNT kräver av oss alla. Låt oss alltid med hjärta och tanke helt ägna oss åt vår ärorika CNT.

Sedan överlämnades av kamrat Esgleas ordet till kamrat Fauchois, generalsekreterare för IAA, som dessutom representerade CNT-F.

Han hälsade delegaterna på konferensen liksom våra organisationer och fångarna i Spanien. Vi lovar att kämpa för att göra slut på Spaniens bödel, förklarade han, och för att Spanien återigen blir ett frihetens land.

Bulgariska CNTs representant hälsade också konferensen, i alla förföljda, fångna och torterade bulgariska kamraters namn. Han sände en hälsning speciellt till de kamrater som försmäktar i Spaniens fängelser.

Av de solidariska hälsningar som anlänt till konferensen nämner vi särskilt följande: Schweisiska anarkistiska federationen och Réveil-gruppen i samma land; Frihetlig Ungdom i exilen; Nordafrikanska distriktet, som är indirekt representerat; Internationella anarkistiska förbindelsekommittén CRIA; USIs nationalkommitté; Hollands NSV; SIA och AIC.

Interkontinentala Sekretariatets sekreterare överlämnar sedan ordförandeskapet till de därtill utsedda kamraterna, för att inleda diskussionen i enlighet med dagordningen.

Följande beslut fattas:

Hur vi ska bevara, utvidga och befästa de organisatoriska grundvalarna för vår verksamhet i exilen

Konferensen antog ett uttalande som utgår ifrån de individuella kamraterna, som grundval för organisationens kampvilja och dynamism. Genom sitt exempel och sin hållning stimulerar de den broderliga sammanhållningen inom organisationen, främjar harmoni, utveckling och verksamhet, garanterar en permanent ansträngning inom ramen för en dynamisk, entusiastisk och stark CNT, som kämpar och uträttar ett konstruktivt arbete.

Det beslutas att plenarkonferenser och kongresser ska hållas varje år.

Plenarkonferensen beslutar också att omröstningsproceduren är nominell, d.v.s. per medlem i varje lokalfederation under tillämpning av majoritetsbesluten som hittills.

Till säte för Interkontinentala Sekretariatet utsågs Toulouse.

Registret över medlemmar och utträden ska upprätthållas.

Om distrikt eller Federationer inte respekterar organisationens beslut, något som hittils ej inträffat, ska dessa ställas till ansvar inför organisationen.

Propaganda

Denna ska intensifieras med alla tillgängliga medel. Olika intressanta uppslag presenteras för att förstärka den muntliga och skriftliga pro-

pagandan och främjar det kulturarbete som CNT i exilen genomför.

Den interna organisationsbulletinen ska också i fortsättningen utgivas.

Bokhandeln och förlaget skall sammankopplas med Solidaridad Obreras bokutgivning för att säkra böckernas mest effektiva spridning och organisationens allmänna kulturarbete.

Om SAC-frågan

Konferensen fick en omfattande information. Ett brev från SACs AU lästes upp, undertecknad av kamrat Karlsson och riktat till Interkontinentala Sekretariatet, där vi informerades vad SACs delegat, kamrat Arvidsson, skulle ha framfört om han kunnat delta i sammanträdet.

SACs brev är avfattat i föga lyckliga tongångar.

Det hade varit intressant om SACs valde delegat kunna delta i sammanträdet och följa debatterna för att lyssna på delegaternas anföranden som framförts på distriktens och lokalfederationernas vägnar.

Debatten om SAC var korrekt hela tiden. Några distrikt (núcleos) var böjda för att bryta förbindelserna med SAC. Majoriteten var däremot anhängare av fortsatta relationer, dock inte utan att gentemot SAC uttrycka vår organisations missbelåtenhet med den attityd som SAC sedan någon tid intagit gentemot CNT, IAA och den internationella revolutionära syndikalistiska rörelsen.

Till slut fattar konferensen beslutet att upprätthålla relationer med SAC endast genom IAA-sekretariatets förmedling och att svara på SACs brev av den 9 augusti med ett budskap som uttrycker femte konferensens mening, redigerat av dem som deltagit i den, nämligen följande distrikt: Provence, Normandie, Gironde, Haute Geronne, Hérault, Gard och Lozére. Beslutet är enhälligt, på samma sätt som texten till budskapet.

Internationella syndikalistiska rörelsen

Maximalt stöd åt IAA och uppmuntran till sektionerna att intensifiera den revolutionära syndikalistiska aktiviteten i respektive länder.

Solidaritetsproblemet

Hjälp åt sjuka och invalidiserade kamrater. Konferensen bekräftar föregående beslut. Det har också beslutats att hjälpa Aymarekolonien och att bidra till förbättringar där, t.ex. vattenledning m.m.

Förbindelser med Spanien

Plenarkonferensen informeras utförligt av sekretariatet och av dess avdelningar om verksamheten som genomförts av kamraterna i Spanien, om samarbetet och den hjälp som exilorganisationen lämnat i alla avseenden. Den materiella hjälpen åt Spanien är effektiv. Många dokument ur fängelser och häkten upplästes.

Om propagandan i Spanien lämnas också information. Det har kostat stora ansträngningar att återuppbygga det illegala tryckeriet i Spanien trots alla frankistiska förföljelser och terrorn. Solidaridad Obreras och CNTs illegala utkommande i Spanien är av stort moraliskt värde, förutom flygblad och manifest som cirkulerar från den ena ändan till den andra av

Spanien, bevisar den vitalitet som besjälar CNT och den frihetliga rörelsen i Spanien.

CNTs propaganda är den starkaste mot Francoregimen.

Även andra sidor av organisationens verksamhet i Spanien studerades; framförallt metoder för att bekämpa tyranniet med större kraft.

Konferensen ser med tillfredsställelse det arbete som utförs i intim och broderlig relation mellan kamraterna i Spanien och emigranterna, och beslutar att fortsätta därmed och utveckla hjälpen till Spanien till ett maximum.

Under debatten om verksamheten i Spanien betonar Interkontinentala Sekretariatet organisationens betydelse inom Spanien och framhåller att emigrationen ständigt får vara medveten om att det finns en CNT i Spanien som utövar sina egna funktioner och att det tillkommer kamraterna i Spanien att träffa avgöranden om sina egna angelägenheter medan exilens plikt är att samarbeta med kamraterna i landet och att hjälpa dem i alla avseenden såsom vår exilorganisation också hittills gjort. Vi deltar i de kämpande spanska kamraternas lidanden, bekymmer och oro. De arbetar överallt för CNTs närvaro i hela Spanien i kontakt med arbetarna och folket, och på grundval av dessa ansträngningar åstadkommer vi en fullständig ömsesidig penetrering mellan hemlandets och exilens organisationer.

Medel att förstärka verksamheten mot tyranniet

Konferensen beslutar att kämpa utan uppehåll tills terrorregimen i Spanien kastats över ända; påminner om tidigare beslut i denna riktning och återbekräftar både den individuella och den kollektiva kampviljan.

Eventuella händelser i Spanien

Konferensen anser att organisationens beslut upplyser om vår attityd som går ut på att erövra, konsolidera och bekräfta frihetens grundvalar i permanent kontakt med folket och i folkets intresse. Detta är det grundläggande målet.

Med hänsyn till den spanska pakten med Nordamerika samt överenskommelserna med Vatikanen, blockpolitiken och krigshotet bekräftar konferensen den hittills av exilrörelsen intagna positionen. Den fördömer varje pakt och andra överenskommelser som kan äventyra spanska folkets fria vilja och dess rättigheter och avböjer alla strävanden att binda Spanien vid något av de två blocken.

Konferensen anser att de nuvarande organen för samordning mellan exil och den innerspanska organisationen är nyttig.

Ifråga om den antifascistiska enheten bekräftar konferensen distriktens tidigare beslut, som förklarar, att CNT i exilen kan överenskomma och sluta avtal med andra klart antifascistiska krafter för konkreta och preciserade mål i kampen för att störta frankismen, och utan förpliktelser därutöver.

Ungdomen

Konferensen beslutar göra det möjliga för att intressera ungdomen för den frihetliga rörelsen och våra idéer och lämnar också den frihetliga

ungdomsorganisationen moralisk och effektiv hjälp.

Organisation och förvaltning

Plenarkonferensen beslutar också att medlemmarna i CNT i exilen i mån av möjlighet ska ansluta sig till den lokala SIA eller att med hjälp av fransmän bilda grupper för SIA där sådana icke existerar.

Sekretariatets rapport blir enhälligt godkänd.

Likaså räkenskaperna för sekretariatet och hela förlagsverksamheten samt tidningen CNT m.m.

Det nya Interkontinentala Sekretariatet konstitueras som följer:

Esgleas, Generalsekreterare
Estallo, Samordning
Federica Montseny, Valerio Más, José Borras kompletterar sekretariatet.

Konferensen avslutas av Esgleas. Han appellerar till delegaternas ansvar och påminner om värdet i det dagliga arbetet inom distrikten och lokalfederationerna. Han hälsar de spanska kamraterna från Spaniens blodgenomdränkta jord, som i andan varit närvarande på konferensen - de följer oss från fängelserna och arbetsplatserna i Spanien och har satt stora förhoppningar på oss. Vi hoppas att de spanska kämparna och exilen tillsammans fortsätter kampen mot all diktatur och totalism samt för våra frihetliga ideals förverkligande.

Interkontinentala Informationssekretariatet, Toulouse, 20 augusti 1954.

S I A

Det demokratiska Amerika tillåter negerlynchningar. Ryssland har sina deporterade. Francos Spanien dödar varje dag.

Antifascister! Försvara er - gå in i SIA!

++++++++++++++++++++++++
++++++++++++

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

IAAs bulletin nr 6, 1954 Paris i november 1954

Ledaren i bulletinen heter: Språkens mur, och är undertecknad av Fauchois. Den bygger på ett ord av Romain Rolland som gett uttryck åt förhoppningen att Esperanto skulle bryta ner språkens mur.

(Tankegången är att vetenskapen, tekniken och transportmedlen gör enorma framsteg medan språkens mångfald hindrar direkta kontakter mellan massorna. Jag översätter endast några mera politiskt färgade ställen och slutsatsen).

Språkens mur tillhör det politiska spelet hos de individer som för sin personliga njutnings skull gärna skulle vilja upprepa sådana brott som 1945 års atombombfällningar som gjort den till alla tiders största förbrytare. Om den nödvändiga propagandan om dessa fakta då hade genomförts, skulle då inte Truman och den kapitalistklick vars lakej han var. i dag betraktas såsom förbrytare utanför lagen?

Om djupare meningsutbyten efter de två världskrigen varit möjliga mellan krigförande soldater och ockupanter och ockuperade, skulle då inte fientligheterna kunnat avkortas och andra, hälsosamma följder kunnat framträda?

Folkens språkenhet blir för varje dag som går en allt större nödvändighet. En beklaglig "butiksanda" och argument av relativt värde medför att representanterna för Esperanto, Interlingua och Ido tar ställning mot varandra. Många lärare däremot visar samma anda och tar ställning för de levande språken. Detta tillstånd kan inte förevigas. Vi måste gå framåt. De konservativa, likgiltigt om de är materiellt engagerade eller inte, måste neutraliseras.

Det spelar ingen roll om det gemensamma världsspråket är ett levande eller ett dött språk; det väsentliga är att det efter internationell överenskommelse blir obligatoriskt undervisningsämne i varje land, med samma rättigheter som modersmålet, för att mycket snabbt vinna ett försprång för detsamma. Visst, den särskilda kultur som varje språk representerar skulle lida en smula, men detta är betydelselöst när man tänker på fördelen ... Vi kämpar utan avbrott för denna språkreform.

+

F O R A

Till de intellektuella, till tjänstemännen och arbetarna

Följer ett FORA-manifest som jag tidigare översatt för DT Arbetarens räkning. Översättningen torde befinna sig på redaktionen. Manifestet är daterat augusti 1954.

+

BULGARIEN

Jordbruksproduktionen sjunker

Det talas ständigt om produktionsstegring men faktiskt håller jordbruksproduktionen på att sjunka betydligt. Detta är inte heller någon hemlighet för de ledande i landet, som ser sig i en ganska ömtålig situation gent emot Moskva dit de hittills fått utlämna alla nationella resurser.

Frukt och grönsaker stiger fritt i pris

Sedan den 28 juli 1954 har fria priser införts på frukt och grönsaker, vilket praktiskt innebär fri utplundring av folket. En allmän prisstegring blev följden. Tomater, paprika, potatis, meloner, lök - steg med 0.60, 1,05, 0,98, 0,70 levas per kg. Eftersom arbetarlönen inom industrin i genomsnitt inte är över 20 levas är det lätt att göra sig en föreställning om det ekonomiska läget för arbetarklassen "som regerar landet".

Tionde årsdagen: visor och dans - och balansen!

För att göra "befrielsefesten" mera strålande och folket gladare, skapade stalinisterna särskilda vis- dansgrupper. Men glädjen stannade faktiskt hos den regerande klicken och dess inbjudna utländska gäster. Folket - deltog i festen, men hungrigt och uttröttat. Kommer man in i en bulgarisk by så verkar det som om man beträdde en kyrkogård. Provinsstäderna gör samma trista intryck. I talrika anföranden och artiklar, som publiceras med anledning av befrielsefesten, försökte de ledande uppställa en balans över tio års socialistisk uppbyggnad i folkdemokratin, men den balansen är absolut motsatt den som själva folket gör och som kan sammanfattas så här: oerhörd massterror, systematiska mord, skenprocesser, praktisk isolering och internering av befolkningen i storstäderna och på platserna i gränsdistrikten, överfyllda koncentrationsläger och fängelser, allmän korruption i statsapparaten, officiell stöld i alla former, en folkutsugning som går utöver kolonialregimernas i Rysslands samt det regerande partiets och byråkratins intresse, avskaffande av alla sociala landvinningar för arbetare och tjänstemän, totalt avskaffande av friheten och systematiskt förtryck, tankeförföljelse, spridandet av lögner, hyckleri, förödmjukelser som grundval för allmän dygd, ekonomiskt sammanbrott i städerna och på landet, värnpliktens utsträckning till tre år, ungdomens fullständiga militarisering, folkets utplundring genom tvångslån och valutareformer, stigande levnadskostnader med fallande producentpriser och allt högre konsumentpriser...

En försenad process och en cynisk partilogik

Under september månad genomfördes flera processer på grund av brott som begåtts för mer än 30 år sedan. De anklagade var gamla fascister som av

det ena eller andra skälet förskonats under de stora utrensningar som inlett den stalinistiska perioden. Dessa processer ackompanjrerades av en välorkestrerad propaganda för den sittande regimen. Pariets moral visade sig på det mest cyniska sättet med anledning av processen i Yambol där 1923 inte mindre än 26 anarkister mördats. De som framträder som anklagade var inte mördarna på dessa anarkister utan personer som då mördat några kommunister. Men eftersom massmordet på anarkisterna ännu är ett levande minne hos folket så att det inte kunde förbigås i sammanhanget, betecknades de av domstolen inte som anarkister utan helt enkelt som "antifascister". Försvararna för de anklagade fascisterna, som naturligtvis var kommunister, gick dock vidare och betecknade de för 32 år sedan mördade anarkisterna kort och gott som "reaktionärer". En mera avskyvärd cynism är knappast tänkbar. Yambol är fortfarande ett av den bulgariska anarkismens starka fästen. De 26 anarkisterna var de första offren för den framträngande fascismen och de hedras ännu i dag av folket ungefär på samma sätt som Pariskommunens män. Ännu i dag, under stalinistdiktaturen, förekommer spontana folkliga demonstrationer till kyrkogården där offren ligger begravda. Den 26 mars, dagen då de mördades, hålls livligt i minne av folket.

Dessa 26 heroiska kämpar mot fascismen vill stalinisterna inte nämna vid deras rätta namn. Men de skäms inte att nämna oss anarkister när det gäller att vägra oss rätten till arbete eller att avskeda oss, just därför att vi är anarkister. Vilken moral, vilken particynism!

En specialkorrespondens från Bulgarien.

SPANIEN

Under frankismens tecken

Ett lands levnadsnivå kan mätas genom jämförelse med en tidigare situation. Franco-propagandan framställer systemets fördelar i alla tonarter. Pröva din kärlek, säger ordspråket. Vi skulle inte acceptera diktaturen även om vi hade magen fylld.

Vi utväljer några livsnödvändiga varuslag och jämför deras pris av i dag med 1936, likaså daglönerna.

Medeltal 1936	1954	höjning i Proc.
1 kg bröd - 0.70 pesetas	6.00 pt.	857
1 kg potatis - 0,30 pt.	2.00 "	666
1 kg ris - 1,70 pt.	11.00 "	643
1 liter olja - 3.00 pt.	13.00 "	433
1 ägg - 0,3 pt.	2.00 "	666

Genomsnittsökning 654%

Lönerna

Eftersom förhållandena varierar starkt från företag till företag och på grund av familjetilldelningarna kan vi här inte göra upp en statistik av samma art som ovan, utan tar genomsnittslönen av år 1936 och vår tids.

1936: 80 pesetas per vecka ungefär som medeltal.

1954: ett äkta par med ett barn 200 pt., ett belopp som de flesta arbetare inte kommer upp till, plus familjetillägget, tillsammans ett maximum av 350 pt. per vecka.

Lönen har alltså stigit med 437 %.

Detta innebär att levnadsnivån sjunkit med 70 %. För att komma upp till 1936 års nivå behövdes 600 pt. per vecka i genomsnitt.

Under denna "kristliga" regim dekoreras Franco av påven medan familjefadern med 350 pt. i veckan äter dåligt (om han nu har arbete), är totalt utmärglad, höljd i trasor och ser sin familj nedfalla i elände.

Levnadsnivån i Spanien

Amerikanska krigsskepp anländer regelbundet till Barcelona och matroserna är begeistrade över hur billigt allting är i Spanien.

Ja, i Spanien är allting billigt - men endast för amerikanska matroser. Men så snart vi ger siffrorna ordet, som är mera vältaliga än allt vad vi kan säga i ord, så kommer vi att se vilken enorm skillnad som består mellan lönerna i dessa två länder.

Vi vet inte i detalj vad en arbetare tjänar i USA och uppger därför endast lönen för en matros i amerikansk tjänst, och samma lön för Spaniens vidkommande.

En enkel amerikansk matros får 2,50 dollar per dag; dollarn är värd 39,85 pesetas, det blir således 100 pesetas. En spansk matros får 32 pesetas i månaden, eller 1,05 pesetas per dag.

Vad en amerikansk matros tjänar på en dag, motsvarar en spansk matros inkomst under 3 månader och 5 dagar. Eller den spanska årslönen motsvarar ungefär 4 dagars lön för en amerikan.

På grundval av dessa jämförelser förstår man att allting är mycket billigt i Spanien, men endast för dem som tjänar 100 pt. varje dag. Men vi arbetare som tjänar 15, 20, 25 eller 30 pesetas, får leva i elände - ett elände som blir helt uppenbart i jämförelse med det överflöd som utlänningarna lever i.

Och sedan behöver vi endast fortsätta jämförelsen mellan den amerikanske och den spanske matrosen på samtliga andra livsområden för att fullt förstå, vilken situation den spanske arbetaren befinner sig i.

Till alla arbetare i Katalonien

Kamrater, sympatiserande arbetare.

Er kontakt med organisationen är begränsad, i många fall har ni ingen alls.

Trots all er möda får ni befinna er i jämnhöjd med de historiska timmar vi upplever.

I varje fabrik, varje verkstad, överallt där det finns några sympatiserande kamrater, måste det finnas en CNT-grupp, utan öppen kontakt med organisationen, utan kontingentbetalning, utan några kompromet terande handlingar. Låt oss tända kampens fackla mot våra eviga fiender.

Inför den dagligen växande krisen har borgarna beslutat att döma oss till svält. Mot regeringens åtgärder måste vi sammansluta oss, för att försvara våra kroppar mot det fascistiska odjuret.

+

Arbetare i Katalonien!

Bilda CNT-grupper, katalanska arbetare, för att alltid veta vilken ställning ni måste inta inför bestända fakta.

Ned med fascismen! För Kataloniens CNT.

Regionalkommittén

Utdrag ur Solidaridad Obrera nr 36

S I A

Fascismen är inte död. Det finns fängelser och koncentrationsläger; deportationer och tortyr tillämpas under alla totalitära regimer och i de så kallade demokratierna. Bli medlem i SIA. Köp SIAs kalender, pris 100 fr.

+

MEXIKO

För en revolutionär syndikalism

Arbetarrörelsen i detta land har liksom i andra länder degenererat och utlämnat sig själv till partierna och till staten. Man samarbetar med företagar- och kapitalistklassen, vilket innebär ett förnekande av arbetarnas egen aktion för ekonomiska fördelar och för den sociala nydaningen. Denna sida av arbetarrörelsen återspeglar sig i Mexiko mer än någonstans.

Denna skamliga situation beror på den totala bristen på moraliska känslor och på nedrigheten hos de fackliga ledarna som inte har några andra mål än att få inta permanenta representativa poster, för att bilda "den sanna ledningen", utnyttja gruppintressena till sin egen favör och tillämpa en massa sluga metoder för att lura sina medlemmar på stora summor pengar.

De är likställda med företagarna, de säljer sina "planer" som de påtvingar medlemmarna i gengäld för deras kontingenter.

FAM, Mexikanska Anarkistiska Federationen, är en organisation som håller på de frihetliga principerna och alltid har försökt att organisera arbetarna inom fackföreningar som inte tar order från företagarna och staten.

En fri organisation främjar arbetarnas moral och väcker i den tillgivenhet för sin organisation, som kämpar för effektiva moraliska och materiella förbättringar.

FAM har samma normer, samma principer, som det gångna århundradets arbetareorganisation på det internationella planet.

Vi betraktar som historiska förebilder i kampen för arbetarnas sak de offer som i alla länder bragts av ett stort antal martyrer, framförallt av de män som 1886 offrats i Chikago där de gav sina liv för arbetarnas befrielse; deras martyrdöd var upprinnelsen till kampen om åttatimmarsdagen och organisationernas lagliga erkännande inom staten.

FAM strävar efter att uppfylla arbetarnas krav. Den appellerar till grupperna, organisationerna och kamraterna och uppmanar dem att ar-

beta mer än någonsin för att förverkliga sina mål, som skulle ha till ändamål att förstärka IAA som en motvikt till den av bolsjevikerna behärskade samt alla reformistiska organisationer, skulle bli en avgörande motvikt mot staten, kapitalismen och arbetarfrihetens fiender i allmänhet.

Vi hoppas att många arbetare ansluter sig till organisationen som representerar dessa strävanden, den enda som försvarar deras rättigheter och alltid håller sig inom ramen för arbetarnas revolutionära organisation. Den kommer att befria oss från bedrägeriet och skamlösheten, från ohederliga och tjuvaktiga ledare, som förvandlat klasskampen till en god affär och som för sin avskyvärda äregirighets skull fördärvat en stor sak.

Folket i Tampico visar den direkta aktionens väg

Inför myndigheternas medbrottslighet måste proletariatet handla på egen hand för att hindra prisstegringarna på de livsviktiga varorna.

Under senare tid har invånarna i Tampico gett ett exempel som kommer att bli oförglömligt för det mexikanska proletariatet. Under transportarbetaresyndikatets ledning gick alla i hamnen verksamma arbetare till generalstrejk och blockerade därmed all tillförsel till staden för att protestera mot de höga bränslepriserna som fastställts av Petróleos Mexicanos, ett statsföretag.

Efter några dagars arbetsnedläggelse och offentlig protest förklarades strejken vara slutförd och regeringen lovade studera tampicobornas berättigade krav.

Det kan inte betvivlas att attityden hos arbetarna i Tampico visar den sanna och enda väg som arbetarklassen kan slå in på för att förhindra att de monopolister, som svälter ut folket, påtvingar höga priser för att förstora sina skamlösa profiter.

För att hindra att priserna går i höjden gäller det att gå till aktion varje gång som regeringen och handlarna försöker höja priserna på de livsnödvändiga varorna och tarifferna hos de offentliga tjänsterna.

Olyckligtvis följdes tampicoarbetarnas aktion inte av landsomfattande arbetaraktioner. Politiska intressenter grep in och lyckades fördärva proteströrelsens ursprungliga avsikter.

Ändå, trots dessa avvikelser som rörelsen fått lida, bildar den en läxa som på nytt bevisar att den direkta aktionen är folkets enda effektiva vapen mot förtryckarna och utsugarna.

+

FRANKRIKE

Ett meddelande från Vetenskapsakademien

Genom atomexplosionerna framkallade följder på jordklotet

"De talrika fysikaliska fenomen som spelar in vid briseringarna av atom- eller termonucleara bomber går vida utöver de nuvarande möjligheterna att teoretiskt exakt beräkna deras verkningar." Detta förklarade Charles-Noel Martin i inledningen till ett meddelande som av Louis de Broglie lämnats till Vetenskapsakademien. Han anser dock att vissa av

dessa följder sträcker sig över hela jordklotet och "kan, om de hopar sig, medföra utomordentligt svåra, om inte dramatiska konsekvenser".

De kemiska konsekvenser som Ch.-N. Martin pekar på beror på bildandet av saltpetersyra i atmosfären. "Detta", fortsätter han, "kan leda till att regnvattnet blandas med syran varigenom växternas fortplantning kan äventyras."

De klimatologiska följderna skulle bli följande: solstrålningen avbryts partiellt; på vissa ställen syndaflodsliknande skyfall vid förbipasserandet av de moln som medför koncentrationer av saltpetersyra, radioaktiva ioner av aktiv damm; vindförhållandena förändras genom lokala missförhållanden i fråga om fördunstning och förändringar av den genomsnittliga temperaturen.

Dessa konsekvenser bestridas, som bekant, av många andra lärda i hela världen. För några veckor sedan förklarade den svenske meteorologen Tor Bergeron vid Uppsala universitet att det var absurt att föreställa sig att atomexperimenten skulle kunna påverka vädret: "De har lika stort inflytande på vädret som en moskito på en hjord elefanter".

Ch.-N. Martin pekar också på de radioaktiva effekter som skulle komma till uttryck därigenom att den radioaktiva isotopen C 14 i den levande materien skulle tillta på ett icke önskvärt sätt.

Ifråga om de genetiska följderna säger han ordagrant: "På detta ännu inte mycket kända område skulle även en lätt förändring av de naturliga strålningsförhållandena på lång sikt kunna medföra viktiga och obotliga genetiska konsekvenser. Experimentella bevis på detta torde numera föreligga.

Den 23 september förklarade dr John Bugher, chef för den amerikanska atomkommissionens medicinska avdelning: "Frånsett extrema fall visar erfarenheterna att atombombens verkningar på ärftligheten är ringa... Det är en överdrift att förutsäga uppkomsten av nya monstruösa varelser och människosläktets försvinnande på grund av atomstrålningar."

Det är sant att Charles-Noel Martin avser upprepade explosioner och anhopningar av deras effekter. Han menar att redan tio explosioner av vätebomber förekommit i världen under de två sista åren. Dessa motsvarar enligt hans uppgift effekten av 1000 - 2 500 atombomber av den typ som användes i Hiroshima-Bikini. Han anser att ännu flera explosioner kommer att medföra "en växande jämviktsrubbning av de naturliga villkor till vilka den levande världen är anpassad".

++++++++++++++

++++++++++++

++++++++++

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

IAAs bulletin nr 7, 1954 Paris, december

Till sektionerna - till pressen

Låt inte blanda bort korten!

Efter så gott som alla kongresser händer det att en icke tillfredsställd minoritet drar sig tillbaka. Det är säkert föga angenämt att bli slagen, fast en del accepterar nederlaget i en sportmannamässig anda och i den hemliga förhoppningen att senare kunna föra sina synpunkter till seger. Andra däremot förnekar fakta, vägrar att dra konsekvenserna och vill inte underordna sig en disciplin som de dock frivilligt erkänt.

IAAs senaste kongress bildade inget undantag från den vedertagna regeln eftersom enhällighet inte kom till stånd. Olyckligtvis följde en våldsam reaktion ifrån dem som utan framgång hävdat en kursförändring inom vår internationella organisation.

Systematiska angrepp lancerades sedan den tiden mot IAAs principer och taktik, vars omutliga och konsekventa försvarare vi är.

Vår uppfattning om syndikalismen tycks vara förlegad; den aktion vi för är av föråldrad karaktär; den revolutionära syndikalismen och anarkosyndikalismen är inte längre modern och kan stoppas undan i skåpet för mindre viktiga saker.

För att ersätta dessa gamla saker föreslår man oss nya universalrecept såsom "den industriella demokratin" och "frihetlig syndikalism" utanför vilka proletariatet inte kan finna sin "frälsning".

Dessutom ska vi leva med vårt århundrade, erkänna de framsteg som gjorts på alla områden och inte glömma att det finns "anancerade demokratier".

Denna fraseologi saknar inte en viss prägel, men därmed tycks också dess värde vara slut, och man måste medge att detta inte räcker till för att övertyga folk som, i likhet med oss, inte nöjer sig med oklara saker. Däremot skapas genom detta hos flertalet människor förvirring. Detta förstår man desto bättre när faddrarna till dessa formler, när man stöter på dem i deras ställningar, själva anstränger sig för att mödosamt frambringa förvirrade förklaringar som ingenting bevisar - om inte det faktum

att deras teorier uppträder som en progressivistisk och revolutionär uppfattning, medan de i själva verket är rent konservativa.

Våra opponenter tar knappast hänsyn till vår urskiljningsförmåga.

Det är beklagligt att de ignorerar att ingen tar så mycket hänsyn till vissa sanningar som de överallt proklamerar som just vi.

Vem skulle t.ex. vilja neka till att den mekaniska revolutionen är ett faktum? Ingen.

Därom är alla överens, t.o.m. de officiella ekonomerna, även de dummaste; men vi begriper inte att teknikens förbättring och produktionsmetodernas transformation samt produktionens imposanta ökning skulle utdöma de principer och den taktik som vi kraftfullt försvarar.

Varför begagna sig av realiteter som endast förstärker vår position på detta meningslösa sätt?

Var och en vet inför vilka svårigheter alla nationer står - likgiltigt om deras ledare är anhängare av den privatkapitalistiska ekonomin eller av statskapitalismen; och var och en vet vilka extrema medel, för att inte säga bedrägerier det är, som möjliggör att en regim, vars tid har gått, fortfarande överlever, en regim som visat sig vara ineffektiv och oförmögen att tillfredsställa gemenskapens behov trots nästan obegränsade medel.

"DEMOKRATIN", om den nu är politisk eller ekonomisk, är ingenting annat än ett monumentalt bedrägeri. Detsamma gäller "den industriella demokratin".

Det är obegripligt att man förkunnar för oss denna kamouflerade formel för samarbetet mellan kapital och arbete i samma ögonblick som den internationella kapitalismen, trots alla vilseledande yttre intryck befinner sig inför sammanbrott, nästan är död av blodförlust. Att föreslå oss att ge våra utsugare den blodtransfusion som vårt medarbete praktiskt taget skulle vara - detta är förräderi.

I fråga om "frihetlig syndikalism" så vet vi att dess propagandister, som gjort förslag om namnändringar, önskar uppmjukningar av IAAs stadgar, så att även "mindre revolutionära" organisationer kan ansluta sig till densamma; man kan lätt föreställa sig att termen "frihetlig" i deras mening är liktydig med begreppet "fri" fackföreningsrörelse såsom Fria fackföreningsinternationalen uppfattar det, och som endast är fri till namnet.

Om vi kom överens så skulle vi snart lovsjunga produktiviteten för att ta emot kraftiga regeringssubventioner av amerikanskt ursprung, för att ta ställning för ett av krigsblocken, för att inlemmas i "det militära Europa" - trots att det är säkert att ett sådant ställningstagande endast kan leda till en konflikt som helt enkelt måste utrota hela mänskligheten, något som de flesta inte kan föreställa sig. Vi engagerar oss inte för en sådan väg.

Påståendet att problemen, som uppträder i en "avancerad demokrati" skiljer sig från dem som finns hos mindre utvecklade går inte att bevisa. Alla genomgår samma öden, alla har arbetslösa, ekonomiskt svaga, undernärda människor. Militarismen och religionen begår sina brott överallt. Utsug-

ningsformerna är kanske olika, det finns många varianter, men den existerar i alla fall. Om vi inte vill trampa våra internationella principer under fötterna, så är det dessutom förbjudet att tala om en "avancerad" demokrati medan bakom de hermetiskt tillslutna murar som gränserna är, stora befolkningsmassor får lida, dukar under av svält eller försmäktar under desporters ok. Egoismen är lika förkastlig hos individen som hos kollektivet och vi måste akta oss för att gå i den fällan.

Det är hög tid att vi åter vaknar upp, att de som kommit på sidan blir medvetna igen och hör upp med att gå ifrån den raka linje som för till målet, det mål vi föresatt oss. De problem vi måste lösa har icke förändrats. Klasskampen är aktuellare än någonsin. Den direkta aktionen och den allomfattande generalstrejken gäller fortfarande som de effektivaste vapnen vi disponerar. Använda på internationellt plan, kommer de att visa sig vara oemotståndliga.

Ingen kompromiss är möjlig med våra opponenter, borgarklassen och dess politiska och tekniskt-byråkratiska lakejer.

De som vågar påstå motsatsen, som betvivlar effektiviteten i vår aktion, kan endast vara element som lever kamouflerade bland oss och inom avantgardistiska eller föregivet avantgardistiska organisationer, där de sitter med goda materiella positioner, och som hoppas att det nuvarande tillståndet åtminstone existerar lika länge som de själva.

Mot dem måste vi ta upp självförsvaret, organisera kampen. Att neutralisera deras aktion, som är lika farlig som de öppna motståndarnas, är en absolut nödvändighet.

Den revolutionära syndikalistiska organisationens hälsa kan endast bevaras till detta pris.

Raymond Fauchois.

Rapport om en nyss avslutad resa i Israel

För många är det uppenbart att vår kultur - om vi nu ska kalla den så - befinner sig i full oordning, ja, vid undergångens brant. Orsaken är att människorna, minst sedan ett århundrade tillbaka, gjort stora framsteg på vetenskapens och teknikens områden, men inte inom den sociala sfären. Detta är upprinnelsen till misslyckandet och bristen på jämvikt hos mänskligheten, som hotar den med ruin.

Inför detta problem förklarar en del att utvägen är en inre förnyelse hos individen, som frigjort sig från traditioner och religiösa principer och därmed också förlorat urskiljningsförmågan för gott och ont. Den måste återvinna dessa idéer och så kommer samhället att bli bättre till allas nytta.

Andra återigen förklarar att det är fåfängt att vilja förändra människorna utan att förändra systemet som bygger på kampen om livet och anhopandet av rikedomar, och som nödvändigtsvis måste leda till egoism

och aggressivitet. Låt oss förändra regimen, säger de, låt oss likvidera penningens korrumperande tyranni, låt oss ersätta profitmotivet med tanken om den sociala tjänsten, och människan upphör att vara rovgirig och aggressiv och blir i stället godhjärtad. Detta är endast drömmar att vilja förändra människorna och samtidigt upprätthålla konkurrenskampen och profitsträvandet.

Olyckligtvis förblir sådana teoretiska protester verkningslösa om de inte åtföljs av en lockande och förnuftig plan för den nya kulturen. Någon sådan ser man ingenstans, och i stället möter vi slagord som går ut på antiklerikalism, parlamentarisk eller marxistisk-bolsjevikisk socialism m.m. I fråga om den sistnämnda, som nu varit i funktion under 36 år, måste man väl medge att den ännu bygger på lögnen, terrorn och angiveriet, och detta utan att skänka massorna något värdefullt välstånd.

Det kvarstår alltså att veta hur det skulle kunna vara möjligt att göra världen mera fullkomlig för det stora flertalet människor, dock utan att tillämpa våld. Denna fråga gör det uppenbart att ett planerande utan vetskap om det mål som ska uppnås, skulle leda till meningslöst experimenterande av det slag som mänskligheten lidit under alltsedan begynnelsen. Det var inte för så lång tid sedan Nietzsche utropade: "Mänskligheten saknar ännu sitt mål." Och han tillade: "Det är hög tid att människan sätter sig själv ett mål." "Det är tid att människan planterar fröet till sitt högsta hopp."

Men antar vi att ett mål fixeras och en plan upprättas, så kvarstår ändå frågan hur man ska övergå från den abstrakta teorien till praktiken. Det tycks vara så att den enda förnuftiga proceduren, som också är helt vanlig i alla vetenskapsgrenar, är den att en uppställd hypotes omedelbart underkastas prov på laboratoriet. I fall att sedan experimentet sedan misslyckas, är hypotesen förkastad; lyckas det, så blir den ett axiom som bildar utgångspunkten för nya upptäckter.

Man förstår inte varför inte denna förnuftiga princip också ska användas inom socialvetenskapen - eftersom just den är den viktigaste av alla och avgörande för mänskligheten lycka. Varför ska vi alltså inte, så snart som målet utpekats och en plan utstakats, genomföra ett experimentellt prov och förverkliga idén i ett mönstersamhälle i stället för att på en gång vilja reformera hela kontinenter. Att tillämpa denna totalitära metod skulle medföra risken att förstöra allting och framkalla allmän oordning och lidande utan att kunna förverkliga det efterlängtade lyckans rike.

För att säga sanningen så är tanken med ett socialt laboratorieförsök redan på det lyckligaste sättet genomförd inom vissa gemenskapssamhällen i Palestina; men det tråkiga är att förhållandet i allmänhet ignoreras av de övriga. Ändå existerar flera av dessa samhällen alltsedan sekelskiftet, så att deras framgång kan anses vara säkrad och förebildlig. Därför är ingenting mera nyttigt än att uppmärksamt studera hur dessa kollektiv fungerar, för att hämta de lärdomar som de bjuder på.

De pionjärer som grundade de första kolonierna var unga idealister och anhängare av Tolstojs idéer och ville att alla värden och ansträngningar jämte produkter skulle tillhöra gemenskapen i enlighet med en konsek-

vent kommunism i rent tillstånd. Dessa kolonier betecknades med det hebreiska namnet Kibutzim.

Kibutzims gemenskapsregim

Det kan genast från början slås fast att anhängarna till kibutzim inte var några teoretiker utan endast kamrater som bestämt sig för att broderligt leva på sitt gemensamma arbetes frukter. Av denna anledning var de inte intresserade av planer eller principer utan sökte efter sina sociala problems och jordbruksfrågornas mest effektiva lösning som var mycket enkel. Den första uppgiften blev att fördela arbetet inom gruppen utan hänsyn till över- och underordning, kön m.m., för att möjliggöra en maximal insats av var ock en. Några fick odla upp jorden, andra byggde baracker som sovrum åt pojkar och flickor eller åt de äkta paren, i förbindelse med en matsal och köket. Matsalen fick också tjäna som möteslokal.

Under den tiden fick en eller flera kvinnor - alltefter gemenskapens storlek - i uppdrag att laga mat, andra att syssla med kläderna och tvätten, hönsen, trädgården etc. De övriga fick arbeta på fälten tillsammans med männen i enlighet med det dagligen utarbetade programmet.

Ehuru viljan till framgång var stor utplånade den därför icke instinkten för fortplantningen. Det första barnets födelse måste rubba arbetsindelningen, modern behövdes som sådan. När andra barn kom, beslöts att den mest kvalificerade modern skulle syssla med barnen, och hos henne samlades sedan koloniens alla barn.

Endast för att hinna fram till den största möjliga effektivitet och inte av några teoretiska skäl bryta den traditionella familjebindningen, så att mödrarna inte längre i alla hem fick syssla med det urgamla arbetet att bevaka barnen vidtogs en sådan åtgärd. Denna metod visade sig vara så effektiv att den snart blev institution; den lever fortfarande i alla kubitzim och framförallt hos dem jag fick tillfälle att besöka.

Utan tvivel bjuder ett sådant system på stora fördelar därför att det binder ett minimum av personer vid matlagning, köks- och husarbete samt barnuppfostran. Eftersom barnen dessutom gemensamt sover i ett rum under en ung flickas uppsikt, behöver de äkta paren endast ett enda rum som under dagen är deras vardagsrum, vilket ger stora ekonomiska besparingar ifråga om husrum och utrymme. Dessutom störs inte barnen under sömnen, de väcks inte tidigt tillsammans med föräldrarna, som i gryningen går till arbetet.

För dem som kanske misstycker till att barnen på detta sätt skiljs från mor och far, kan påpekas, att varje kväll mellan klockan 17 och 20 barnen får vara tillsammans med föräldrarna, som då kan visa dem all sin kärlek och omsorg. Barnen kommer då från badet och är efter dagens sysslor väl beredda till mötet. Jag har ofta haft tillfälle att delta i dessa scener. Hela sabbat är för övrigt barnen tillsammans med föräldrarna, vilket också bidrar till att stärka familjebanden. På kvällen för far eller mor barnet till hemmet, barnträdgården eller skolan, alltefter åldern, och sen det lagts överlämnas det till respektive institutions överordnade till nästa kväll.

Jag återkommer senare till de här tillämpade pedagogiska metoder vars välgörande verkan uppenbarar sig i en generation glada, öppna barn, av en typ som jag aldrig träffat någon annanstans. För ögonblicket vill jag stanna vid en del andra institutioner inom kibutzen. Det finns en läkare och en tandläkare på platsen för att vaka över allas hälsa, medan en sjuksköterska sysslar med vård och tillsyn. En särskild grupp sköter om trädgårdarna kring stugorna, som i allmänhet är enplanshus. Arbets- och utegångskläderna byts ut eller repareras på en verkstad, medan tvätten behandlas på samma sätt för alla. En ambulerande biografteater ger en föreställning per vecka, teatrar gästspelar, konserter och föredrag förekommer ofta.

Husmödrarna är befriade från alla hjälparbeten som i allmänhet brukar trycka ned den. Deras fritid ägnas verkligen vilan eller kulturella ändamål, precis som männens.

Vet man dessutom att kibutzens sekreterare i samverkan med motsvarande kommittéer sysslar med samtliga uppköp (i allmänhet hos andra kooperativa föreningar) av maskiner, utsäde, gödsel och allt annat som behövs för gemenskapens produktion, att han slutligen också i kontakt med kooperativa föreningar sköter försäljningen av skörden, så förstår man att kibutzens liv är fritt från alla komplikationer och störningar och således starkt förenklat.

Det går så långt att inga pengar förekommer inom kolonin, eftersom medlemmarnas arbete kompenseras i form av trygghet, vård och välstånd i stället för pengar. Ingen får någonsin några pengar med undantag för semesterresor utanför eller andra resor av tvingande nödvändighet. Det tillhör för övrigt systemets principer att inte utbetala lön - lönen innesluter alltid en tendens till utsugning, likgiltigt om den är liten eller stor, tvångsmässig eller frivilligt accepterad.

Denna totala frånvaro av individuell profit, av lön och framförallt av de avskyvärda pengarna, som frambringar korrumption, egoism, utsvävning, hat och i allmänhet de flesta lidanden som kännetecknar vårt liv, innebär att alla dessa onda ting försvinner som genom ett trollslag. Man behöver endast leva några dagar på en kibutz för att se att dess invånare har två oskattbara privilegier som vi tragiskt nog inte åtnjuter: att vara välvilliga och följaktligen lyckliga.

Om det bara vore för att göra detta konstaterande så är det nödvändigt värt att tillbringa någon tid på flera kibutzim i Palestina, såsom jag gjort. Ty de som drömmer om en bättre kultur och som därför brukar behandlas såsom utopister, får nästadels höra att deras drömmar - även om de byggs på vetenskapliga grunder - aldrig kan förverkligas av det enkla skälet att människan är oföränderlig och att lyckan inte hör detta livet till.

Men hos de människor som jag träffat i Galilea och vid Jordan hittade jag inte något hat eller misstroende utan tvärtom ett permanent behov att göra andra människor en tjänst, att hänge sig åt den gemensamma saken. Flitigast under arbetet var t.o.m. de som beklädde de högsta posterna och hade det största ansvaret, trots att de levde under precis samma villkor som de övriga kolonisterna. Bevisar inte detta att om människan

alltför ofta förefaller oss vara det smutsiga djur vi ovan talat om, detta har sin orsak i den korrumperade miljö som tvingar till hård livskamp först och förleder människan att sedan samla rikedomar. Denna kamp ackompanjeras nödvändigtsvis av girighet, svartsjuka, hat på grund av de klasskillnader som framgår ur den oordnade kampen där slumpen spelar den avgörande rollen.

Ifråga om lyckan - som enligt en del inte hör till denna världen - så frambryter den överallt i kibutzen. Detta är mycket lätt att konstatera. Det räcker med att fråga medlemmarna - som var och en, låt oss inte glömma det, är frivilliga och i varje ögonblick kan dra sig tillbaka - om de inte skulle tycka om att föra ett lättare liv under andra förhållanden. Det ögonblickliga svaret blir detta: "Nej, jag vill leva här och jag vill inte överge det stora äventyr som jag engagerat mig för tillsammans med de vänner som omger mig, och som jag inte vill lämna under några villkor." Och de flesta kibutzim känner stadens lockelser - åtminstone därigenom att pojkar och flickor där gjort sin militärtjänst.

Vill man ha andra vittnesmål så har jag en gammal antikvarie från Jerusalem. Sedan tre år tillbaka går hans son på en kibutzskola. Han är nu femton år gammal och tiden har kommit för honom att träda in i mellanskolan. Men just därför vägrar han komma tillbaka till sin far, som dock har bil och lever under goda förhållanden. Han vill leva på kibutz. Eller så träffade jag en man från Irak. Han vistas för några dagar hos sin bror som är kibutzmedlem och väntar otåligt på att tillsammans med sin hustru och två barn upptas som medlem av kibutzen. "Jag har haft stor förmögenhet", berättar han, "har levt bra i Frankrike och England. Sen hade jag motgångar och jag kommer aldrig att glömma de bekymmer som penningproblemet skaffat mig. De få pengar jag har kvar ger jag nu gärna för att här tillsammans med min fru få leva i ett enda rum, under förhållanden där mina barn får en utmärkt uppfostran som jag verkligen uppskattar; jag blir här av med mina privata bekymmer och lär mig äntligen upptäcka glädjen i det gemensamma livet. För alla dessa verkliga rikedomar är jag gärna beredd att ägna alla mina krafter åt det arbete som jag får mig anvisat".

Och jag glömmer aldrig den unge parisare som medgav för mig att han drömde om att någon gång få resa till Paris för att där återse sin familj. "Men", tillade han, "jag känner att jag snart ska önska att återvända hit, där jag hör hemma med alla mina behov och förhoppningar".

Och ändå ligger den kibutz där han är sekreterare i den bergiga terrängen vid Jerusalem vars uppodling ännu kommer att kosta oerhört mödosamt arbete. Jag citerar också en ung flicka, med vilken jag hade ett långt samtal om Frankrikes charm, och som jag frågat om hon inte kunde hälsa på mig: "Jag är rädd", sa hon, "att jag endast får drömma det. Men detta innebär inte ett offer från min sida; min verkliga dröm är att stanna här, och därav njuter jag varje dag". Jag såg henne två timmar plantera gurkor med valkiga händer under en fruktansvärt het sol. Man måste väl tro att dessa människors ideal betyder mycket i deras entusiastiska hjärtan.

Av allt detta kan man dra slutsatsen att människan, när hon får leva i en fritt vald omgivning, där det inte finns några rivaliteter, ingen

profit och där hon för sitt dagliga liv och arbete får åtnjuta trygghet, välstånd och kultur blir välvillig och därigenom lycklig. Kulturens problem består just i att sprida lycka i världen, ty människorna och folken är trötta på olyckorna. Man kan alltså säga att kibutzen - fastän tyvärr endast inom en liten krets och ofta underkänd - löst detta problem, medan de ansvariga för våra öden visat sig vara oförmögna att finna en tillfredsställande lösning.

Kibutzen är ett lyckat gemenskapsföretag i rent tillstånd som skulle kunna förvåna bolsjevikerna. Men därför att de trots terrorn inte hunnit uppnå sådana förhållanden, så finner de att kibutzen är något avskyvärt. De förebrår kibutz-kolonisterna att de är kapitalistiskt infekterade.

Men om de marxistiska principerna med framgång tillämpas i kibutzen, så måste man också erkänna att liberalismens grundval "fri företagsamhet" inte bara respekteras utan t.o.m. värderas i högsta grad. Den så förhärligade fria företagsamheten hänför sig endast till företagsledaren. De övriga, löntagarna, tjänar mer eller mindre fritt sin chef och har ofta ingen möjlighet att förändra sina förhållanden. I kibutzen är det inte sekreteraren ensam - han väljs för övrigt årligen - som är en fri företagare.Det är alla vuxna tillsammans som frivilligt deltar i företagets angelägenheter.

Här har man ett bevis på att österns och västerns principer kan förenas och att just ur denna syntes resulterar en ny kultur som lyckliggör dem som lever under dess förhållanden. Detta skulle våra ansvariga ledare förstå - de skulle då bättre kunna göra planer för de vackraste samhällena, för ännu bättre organiserade samhällen där människorna skulle leva lyckliga och följa sin egentliga kallelse.

Kamratskapet inom kibutzen

Vi lämnar å sido ett ögonblick de allmänna betraktelserna för att studera lite närmare kibutzens organisation. Dess inre verksamhet beror på generalförsamlingens beslut. Denna sammanträder en gång varje vecka, och deltagare i den är alla vuxna av båda könen. Under förutsättning att landets lagar inte antastas, kan vilka som helst beslut fattas efter debatten, och detta både ifråga om materiella, kulturella och moraliska problem.

Så kan man besluta att en traktor inte ska köpas för att i stället bygga ett nytt barnhem, eller för att ge en radioapparat åt varje familj. På så sätt deltarvar och en i det gemensamma ansvaret, han hänger sig åt gemenskapen utan att bry sig om en småaktigt uppfattad likställdhet. Vi har sett att ledarna anstränger sig mest utan att för den sakens skull erhålla några särskilda privilegier, ett bevis mot den legend som påstår att endast det personliga intresset väcker arbetsambitioner.

En ogift person skulle kunna klaga över att han får arbeta lika mycket som en familjefar vars sex eller åtta barn även gemenskapen måste föda, därtill kanske två eller tre gamla släktingar. Men faktiskt uppmärksammar ingen denna olikhet, eftersom det är den allmänna lyckan som räknas.

Eftersom det råder en sådan solidaritetsanda, behöver det förnuftigt fördelade arbetet inte heller kontrolleras och man litar på varje människa och hennes trogna pliktuppfyllelse.

Här ser man också ett visst avståndstagande från en gruppanda, som skulle kunna bli odräglig om man överdrev kontrollen. Faktum är att var och en kommer och går helt enkelt ledd av sin vilja att göra det rätta. Denna anda av oberoende framträder förresten överallt: i matsalen, på bio, på generalförsamlingen intar varje medlem den plats han vill utan att grannen fäster vikt vid det. En dag satte jag mig till matbordet i en kibutz där jag inte inbjudits - utan att bordsgrannarna fäste sig vid det och utan att servitrisen tvekade att servera mig min mat. Ingen tycktes se mig, så stor är vanan att inte blanda sig in i grannens beteende. Men mina kläder visade dessutom att jag var en utlänning.

Denna anda av oberoende sammanfaller med en stor hederlighet. Ingen bryr sig om att låsa sin dörr, det har visat sig att ingenting försvinner. Ändå beträder barnen om kvällarna vilket hus som helst allt efter behag - de vet att de överallt kommer att tas emot med glädje. Så slipper alla att bära nycklar på sig - detta slaveri som människorna i väster så väl känner till.

En annan lättnad upptäcker man i samband med pappersexcersisen. Frånsett sin militärbok känner kibutsmedlemmen ingen administration, inte ens skatter eller socialförsäkringar som tar så mycken energi och tid. De sover lugn och vilar verkligen på veckans vilodag, sabbaten. Deras ansikten saknar spänning, deras leende är utan tvång - helt annorlunda än de sammanbitna ansikten man möter i Europa.

Vilan på sabbat är två gånger helgad - den motsvarar det bibliska budet och bringar åt envar avspänning efter veckans möda. En del, det är sant, klagar över detta nästan fullständiga arbetsavbrott. Även bussar och taxibilar upphör att gå i trafik, man kan inte åka någonstans utan privat bil. Man har berättat för mig att det finns kibutzim där man på sabbaten häller ut mjölken för att inte få arbeta med den efter mjölkningen, som man naturligtvis inte kommer ifrån. I köket, i restaurangen arbetar man omväxlande. På en lördag t.ex. fick jag min mat serverad av en fil.doktor, som var mycket ivrig och smålog vänligt.

Men jag har också gjort en mycket märklig erfarenhet. En fredagskväll läste jag på anslagstavlan att det var absolut nödvändigt att på lördag ta upp potatis, som gripits av någon sorts sjukdom och vars pris höll på att falla. Man begärde frivilliga som var beredda att på sabbat prestera ett alldeles ovanligt extraarbete, en sak som inte förekommit under många år. Jag såg hur många unga människor av båda könen antecknade sig, en smula förbannade över att vilodagen skulle gå till spillo. På lördag morgon var det ett hundratal unga människor som tog upp potatisen med maskin uppgrävd. Bland dem fanns ett fyrtiotal barn som under förmiddagen med glädje deltog i arbetet. Det var ett nöje att se dem. Klockan femton var tjugo ton upptagen, men några äldre personer hade fått värmeslag. Dock förklarade de att de haft en fin dag. Faktum är att ett offer blir till ett nöje, när det ges frivilligt.

Bernard Malan

Fortsättning av art. följer
i nästa nummer av bulletinen.

S I A

Att bli medlem av SIA betyder att bekämpa våldet.

+

BULGARIEN

Kremls berömda "offer"

Vi vet att den italienska pressen nyligen gjort mycket väsen av att Sovjet i satellitländerna lämnat tillbaka en del tidigare blandade företag - men vi vet också att det i väster finns alltför många naiva människor som tror på varje bolsjevikisk lögn.

Ifråga om Bulgarien behövs några konstateranden för att avslöja bedrägeriet i samband med allt som angår de sovjetiska kolonierna i Europa. De berömda ryska offren i blandade bulgarisk-ryska företag hänför sig till tre firmor vars finansiella läge är uruselt, framförallt då i civilflyget, varvsindustrin och byggnadsmaterialframställningen. Det är heller inte svårt att fastslå att de två förstnämnda grenarna är av mycket ringa omfattning i vårt lilla land och att den egentliga byggnadsverksamheten sedan i fjol reducerats med 30 procent. Den går dåligt trots slavarbetet som införts. Det är inte något offer för den ryska imperialismen att avstå från deltagandet i sådana industrier. Men helt annorlunda är läget i andra blandade företag: gruvorna och andra blomstrande företag, genom vilka ryssarna säkrat sig en effektiv utplundring av Bulgariens rikedomar.

För övrigt, detta är också viktigt, så rör det sig inte alls om ett gratis återlämnande, utan om en affär vars betalningsvillkor tillhör det mest hemlighetsfulla som den asiatiska "socialismen" presterat.

För att förstå saken måste man gå tillbaka i historien något. En av de sista finansministrarna under den föregående profascistiska regimen före stalinismens införande i Bulgarien, hade i ett budgettal tillåtit sig jättedumheten att försöka övertyga det bulgariska folket om att dess ekonomiska och finansiella situation var strålande därför att Bulgarien hade exportöverskott på grund av de stora tyska beställningarna av kvalitetsprodukter. Som om en fordringsägare befann sig i ett glänsande läge med en insolvent gäldenär, som är skyldig miljarder som han aldrig kan betala!

Nå, när stalinisterna kom till makten konstaterade de offentligen att Tysklands skulder till Bulgarien gick upp till 70 miljarder levas.

Även under sin fascistiska regim hade Bulgarien endast symboliskt engagerat sig i kriget mot de allierade och mot Sovjetunionen. Praktiskt taget hade landet aldrig varit i krig med Ryssland. För övrigt hade den regering som föregick "Fosterländska frontens" regering, t.o.m. förklarat krig mot Tyskland, men allt detta tog Röda armén inte i räkning när den invaderade Bulgarien. Sedan deltog den bulgariska armén i striderna vid tyskarnas utdrivning och förföljde dem ända till Wien. Den förlorade också 40 000 man och Bulgariens krigsutgifter gick på 120 miljarder levas.

Men vid fredsfördragets avslutande behandlades Bulgarien inte som allierad utan trots sin insats mot Tyskland såsom besegrad av Ryssland.

Följaktligen måste Bulgarien i enlighet med fredsfördraget inte bara avstå från alla sina fordringar på Tyskland, utan också till Ryssland överlämna alla s.k. tyska tillgodohavanden i Bulgarien. Dessa tillgodohavanden härstammar från den tyska imperialismens plundringar i själva Bulgarien som tolererats av den dåvarande nazistvänliga regeringen. Trots allt detta kallar de bulgariska stalinisterna ryssarna "våra dubbla befriare".

Man har aldrig riktigt informerats om "de tyska tillgodohavandena", med vilka för övrigt Ryssland deltagit i de blandade företagen. Men tidningen Otetchentsven Glas i Plovdiv skriver den 6 oktober 1954 att skadeståndssumman som Bulgarien fått betala endast för den tid dessa tillgodohavanden befann sig under bulgarisk förvaltning, uppgick till 2 970 000 000 levas. Detta innebär att dessa "tyska tillgodohavanden" måste vara stora.

Bulgarien är faktiskt ett ryskt gouvernement å andra sidan Donau, en del av Peter den stores Storryssland, och det kan vara likgiltigt om dessa värden förvaltas av Moskva eller dess funktionärer i Sofia. Det får dock som sagt påpekas, att det viktigaste företaget, de bulgariska gruvorna, fortfarande står direkt under ryssarna, och de värdefulla mineralerna går i en jämn ström till Ryssland.

Så ser ryssarnas "stora offer" ut i verkligheten.

Av vår specialkorrespondet i Bulgarien.

MEXIKO

En ny arbetarcentral?

Sedan några år tillbaka har den mexikanska fackföreningsbyråkratin gjort allt för att fördärva arbetarnas sak. Den är upptagen av inbördesstrider och förebråelser. Pamparna skäller på varandra för att dölja egna misstag på det fackliga området.

Dessa herrar - vi kallar dem för herrar därför att man inte kan betrakta dem som arbetare - som sitter i ledningen för de olika fackförbunden är med några få hederliga undantag helt enkelt banditer. De lever på rov, förräderi och samarbete med arbetsgivarna. Även om de alla tycks befinna sig litet vid sidan om förbrytelserna mot den stora arbetarmassan är de likväl i grund och botten just sådana vi sagt. Man omger sig med en hemlig nimbus som om dessa förbrytelser hade pågått i ett barbarland. Arbetarrörelsens degeneration är fruktansvärd. I förhoppning att de skumma elementen ska försvinna håller sig de hederliga utanför.

Om arbetarna ville verka för sin egen sak skulle de först tillbakavisa varje officiell hjälp; Avgifterna måste inkasseras direkt utan statens eller kapitalisternas medverkan. Även bestämmelserna om uteslutning måste avskaffas - de står i fientlig position till tankefriheten och berövar arbetarna deras rätt, utlämnar den helt åt ledarnas godtycke. I syndikatet måste vidare de politiska och religiösa frågorna helt bannlysas. Endast arbetarfrågor bör behandlas. Slutligen måste de verkliga arbetarna överta de representativa uppgifterna, de kan i ömsesidig samverkan föra det fackliga arbetet till goda resultat. Detta är inte för mycket begärt; men ändå sker ingenting.

Rodolfo Aguirre Robles
(Ur Regeneración av den 15-9-54)

Mexikanska Anarkistiska Federationen

Den Mexikanska Anarkistiska Federationen genomför en stor idépropaganda. Trots stora ansträngningar har det inte lyckats att genomtränga arbetar- och bonderörelsen frånsett ett visst moraliskt inflytande hos några fackligt organiserade arbetare. Vi har anhängare som till största delen varit fackligt aktiva och framförallt deltagit i rörelsen för jordens expropriering, oftast som ledande krafter.

Den fackliga rörelsen i Mexiko omfattar ungefär två miljoner medlemmar, men nästan alla lyder under statligt subventionerade ledare som också ofta har välavlönade befattningar i administrationen.

Det finns flera centraler. Den siffermässigt viktigaste är CTM. Sedan följer mindre starka organisationer i olika industrier: CROC, CGT, CNT, dessutom yrkessammanslutningar hos järnvägsmännen, sockerarbetarna, gruvarbetarna, oljearbetarna och andra som räknas som fristående men praktiskt taget kretsar kring CTM och de officiella institutionerna. Så lever nästan alla centraler. Alla tar de emot statliga subventioner i proportion till medlemsantalet.

Bönderna är samlade i administrativa föreningar stående under särskilda lagar; de är av helt officiell typ. Dessa organisationer kanske också räknar en två miljoner medlemmar.

I den punkten är de politiska partierna av samma kaliber. PRI är det officiella partiet som spelar kommunisternas komedi och gör allt för att placera sitt folk på offentliga poster eller för att ifrån tjänstemännen ta emot stora belopp. Sedan många år möts dessa element med avsky.

Under dessa förhållanden gör den anarkistiska federationen försök att organisera syndikat för att skapa sig inflytande. Naturligtvis kommer dessa i så fall att endast av absolut nödvändighet hålla sig till arbetarlagstiftningen, och inte glömma den direkta aktionen.

Numerärt är vi för närvarande en liten grupp, dock hoppas vi att i framtiden genom användande av en skicklig taktik kunna bygga upp en rörelse som motsvarar både IAAs och våra egna ideal.

Mexiko, november 1954
Nationalkommittén

FORA, ansluten till IAA och ACAT

(Sekretariat, Venezuela 3955, Buenos Aires, Stängt)

De betalda bödlarna, stödda av den väpnade federala polisen, går fram mot studenterna.

(Här följer en redogörelse för studentoroligheterna i Argentina som redan refererats i DT Arbetaren i enlighet med FACAs rapport som innehöll precis samma material som FORAs. Den sistnämnda har dock formen av ett manifest. Den slutar så här:

För alla förtrycktas frihet - för studenterna och arbetarna!

För återöppnandet av de genom polisen stängda lokalerna!

För mötes- och föreningsfrihet!
För tal-, tryck- och skrivfrihet!
För upphävandet av belägringstillståndet!
Mot lagen nr 4144 !
Leve arbetarorganisationen, leve FORA!

Federalrådet, Buenos Aires oktober 1954

+

Anarkister av alla tendenser, alla raser, bli medlemmar i SIA.

+

BELGIEN

För fyra år sedan bildades här av en handfull kamrater, som framgått ur den anarkistiska rörelsen, en studiegrupp som kallade sig för Syndikalistisk-revolutionära gruppen, i förhoppningen om att kunna finna några sympatisörer tack vare den stämning av djup otillfredsställdhet i vissa fackliga skikt, framförallt i Liége, Charleroi och Borinage.

Faktiskt visade också en del fackligt organiserade arbetare sin antipati mot reformismen och rev sönder sina fackföreningsböcker med anledning av kungakonflikten och på grund av ett nytt förräderi från de socialdemokratiskt orienterade fackliga ledarnas sida. Men vidare gick det inte och vår lilla grupp hade inga medel att i dessa kretsar genomföra en mera systematisk agitation. De svårigheter vi möter är nästan oövervinneliga: vi är en handfull män som offrar en del av vår magra lön för att i ord och skrift, genom flygblad, sprida våra idéer.

Vi måste tillägga att de revolutionära syndikalistiska idéerna är nästan okända i Belgien. Det finns ingen tradition i den riktningen.

Landets politiska klimat är ruttet och de mest "avancerade" arbetarkretsarna influeras av socialdemokratins reformistiska tendens.

För att förstå denna situation bättre måste vi kasta en blick på historien vid sekelskiftet, när auktoritära och frihetliga socialister stred öppet mot varandra.

Vi minns några personer, en sådan som Cesar de Paepe som slutligen övergick till den parlamentariska socialismen. Före första världskriget förekom en del heroiska strider i Charleroi, Liége och Borinage, men det var endast spontana rörelser utan organisation.

Helt i motsats till andra länder såsom Frankrike, dirigerades syndikaten här allt ifrån första början av den socialdemokratiska byråkratin och de oppositionella fackliga strömningarna efter det andra världskriget dominerades också av maktaspiranter - staliniäter, trotskister etc. Endast mellan 1936-37 förekom i trakterna kring Anvers och Liége några anarkosyndikalistiska strömningar.

Utgår han ifrån denna återblick så förstår den utländske läsaren kanske att uppgiften för vår lilla grupp är otacksam.

Låt oss nu kasta en blick på arbetarklassens psykologiska och ekonomiska situation.

Tack vare de rika resurser den exploaterar i sin rika Kongokoloni,

har den belgiska staten en privilegierad ekonomisk ställning i jämförelse med grannländerna Frankrike och Holland. Detta möjliggör eftergifter för arbetarnas krav som förresten endast är småreformistiska.

Man måste också erkänna att cirka 40 procent av arbetarna lever i en situation som skulle kunna betecknas såsom "ett visst välstånd". I genomsnitt ligger lönerna högre än i många andra länder och avbetalningsköp tillåter att många köper bil.

De utländska bilisterna i Belgien finner allting drömlikt och franska och holländska kamrater, som besöker oss, säger: "I ert land leker arbetarna borgare". Tyvärr har dessa kamrater inte så orätt. De flesta proletärerna hos oss är lyxsugna, så fattiga som de är, ty de glömmer den ekonomiska krisen som redan gör sig kännbar.

Allt detta ger en bild av den ekonomiska situationen och den svåra situation som våra kamrater befinner sig i - men de ser ändå med tillförsikt på framtiden, ty denna situation kan inte vara för evigt, den går över. Den internationella ekonomiska krisen kommer inte att gå förbi Belgien och den kommer att tillintetgöra sagan om "Europas paradis". Rörelserna i Afrika kan förändra maktförhållandena i Kongo... och sen adjö med hönan som lägger de gyllene äggen! Proletariatet, tvunget till ett liv i elände, måste sedan acceptera revolutionära lösningar och reformistiska eller andra frälsarkransar kommer inte att rädda ett system som har överlevt tack vare en "fredsekonomi" vars dagar redan är räknade.

Guyot
Groupe Syndicaliste Révolutionnaire i
Belgien.

++++++++++++++++++++++++++++++++++
::::::::::::::::::::::::::::::::::
++++++++++++++++++++++++++++++++++